

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நீதிநூல்களில் கல்விச் சிந்தனைகள்

திருமதி.ப.லிங்கம்

கௌரவ விரிவுரையாளர்

தமிழ்த்துறை

எம்.வி.முத்தையா அரசினர் மகளிர் கலைக்கல்லூரி, திண்டுக்கல்

முன்னுரை

வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கு வழிகாட்டியாக அறியாமை இருள் அகற்றி அறிவு எனும் ஞானம் பெற ஒளி அருள்வது கல்வியே ஆகும். மனித மனம் இயங்குவது அறிவுடைமையாலும் அறியாமையாலும் ஆகும். அறிவுடைமைக்குக் கல்வியும் அறியாமைக்குக் கல்லாமையும் காரணம் எனலாம்.

தனிமனித வாழ்வையும் நாட்டின் வாழ்வையும் உயர்த்துவது கல்வி. எக்குடிப்பிறந்தாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே என்று பேசப்படுவதற்குக் கல்வியே காரணம் எனலாம்.

சங்கம் மருவிய காலத்தே எழுந்த,

“நாலடி நான்மணி நானாற்பது ஐந்திணைமுப்

பால்கடுகம் கோவை பழமொழி மாமுலம்

இந்நிலையை காஞ்சியோடு ஏலாதி என்பவே

கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு”

என்ற பதினெட்டு நூல்களும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்று போற்றப்படுகின்றன. இவற்றுள் பதினொரு நூல்கள் அறம் பற்றியன. ஆறு அகம்பற்றியன. ஒன்று புறம் பற்றியது. இவ்வற நூல்களில் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை அக்காலத்திலேயே உணர்ந்து அதனை மக்களுக்கு உணர்த்த எண்ணி நீதி நூல்களில் அதன் பெருமையைப் பறைசாற்றும்படி பாடியிருப்பது போற்றத்தக்கதாகும்.

கல்வி என்பதன் பொருள்

“கல்” என்பதன் அடிப்படையிலிருந்து கல்வி என்ற சொல் தோன்றியது. கல்+வி என்றால் ஆழமாகத் தோண்டுதல் என்று பொருள். நன்மை பயக்கும் பொருள்களைப் பல நூல்களிலிருந்து ஆழமாகத் தோண்டி எடுத்து அறிதலே கல்வி ஆகும். அஞ்ஞானம் போக்கி மெஞ்ஞானம் விளைவிக்கும் சக்தி படைத்தது கல்வி, ஒருவன் வாழ்வை உயர்த்தி மனிதனை மனிதனாக மாற்றும் ஒழுக்க நெறியை உண்டாக்கி மேன்மைபெறச் செய்வது கல்வி. கல்வி என்பது பரந்து, விரிந்து, ஆழந்து விளங்கும் கடல் போன்றது. ஒரு மனிதன் வாழ்நாள் முழுவதும் கற்றாலும் கற்க முடியாத அளவிற்கு கல்வி பரந்து விரிந்தது. அதனாலேயே

“கற்றது கைம்மண்ணளவு

கல்லாதது உலகளவு”

என்கின்றனர் சான்றோர்கள்.

கல்வியின் சிறப்பு

மனிதனின் வாழ்வியல் கூறுகளில் முன்னிலை வகுப்பது கல்வி. இக்கல்வியினைத் தொல்காப்பியர் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளில் ஒன்றான பெருமிதத்தில் வைத்து

“கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்

சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நான்கே” (தொல்.பொருள்.மெய்.நூற்.253)

என்று கூறுகிறார். மேலும் பெருமிதத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளாகச் சொல்லப்பட்ட கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை என்ற நான்கில் கல்விக் கே முதலிடம் கொடுத்துள்ளதன் மூலம் அதன் சிறப்பினை நன்கு அறிய முடிகின்றது. அதற்கு மெருகூட்டும் வகையில் தோண்டத் தோண்ட மணற்கேணியில் நீருறுவதுபோல் மனிதனானவன் கற்கக் கற்க அவனது அறிவானது வளர்ச்சியடையும் என்பதை,

“தொட்ட நைத்தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்ற நைத்தூறும் அறிவு”

(குறள் - 396)

என்று வள்ளுவர் கூறுவதன் மூலம் அதன் சிறப்பினை அறிய முடிகின்றது.

பழங்காலத் தமிழ் மன்னர் பலர், பொன்மலர் மணம் பெற்றாற் போன்று புவிச் செல்வத்தோடு கல்விச் செல்வமும் உடையவராய் விளங்கினார்கள்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறறைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே

... ..

ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்

முத்தோன் வருக என்னாது அவருள்

அறிவுடையோ னாறு அரசும் வெல்லும்”

(புறம் -183)

என்று அறிவுடை ஒருவனை அரசனும் விரும்புவான் எனப் பாண்டிய மன்னன் பண்புற எடுத்துக் கூறுகிறார். வாழ்விற்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதாக வாழ்க்கையை கடப்பதற்குத் தோணியாக அமைவது கல்வி எனவேதான் வள்ளுவர்

“கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி ஒருவற்கு

மாடல்ல மற்றை யவை”

(குறள்- 100)

என்றார். அத்தகு சிறப்புடைய கல்வியில் நல்ல கல்வி என்பது பலருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்துத் தானும் உண்டு இல்லறத்தைக் குறைவில்லாமல் நடத்துதலே என்பதைத் திரிகடுகம்,

“பல்லவையுள் நல்லவை கற்றலும் பாத்துண்டாங்கு

இல்லறம் முட்டாதி யற்றலும் - வல்லிதின்

.....

கேள்வியுள் எல்லாந் தலை”

(திரிகடுகம்)

என்ற அடிகளில் எடுத்துரைக்கின்றது.

உண்மையான அழகு எது?

ஆடை, அணிகலன், ஒப்பனையால் வரும் அழகை விட மனத் தெளிவுடனும், நடுவுநிலைமையுமாகிய குணங்களோடு கூடிய கல்வியின் அழகே சிறந்த உண்மையான அழகு என்பதை

“குஞ்சி அழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்

மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல நெஞ்சத்து

நல்லம் யாமென்னும் நடுவு நிலைமையால்

கல்வி அழகே அழகு”

(நாலடியார் பா.131)

என்கிறது நாலடியார். இதனை சிறுபஞ்சமூலத்தின் 35வது பாடலும் வலியுறுத்துகிறது.

மம்மர் அறுக்கும் மருந்து

கல்வியானது இப்பிறவியில் அடைவதற்குரிய இன்பங்களைக் கொடுக்கும் பிறருக்குக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாத தன்மையுடையதாகவும் தன்னை உடையவரை புகழ்பெறச் செய்தும் அழியாத தன்மை உடையதாகவும் அறியாமை போக்கும் மருந்தாய்ச் செயல்படும் தன்மையுடையது என்பதை,

“இம்மை பயக்குமால், ஈயக் குறைவின்றால்,

தம்மை விளக்குமால், தாம்உளராக் கேடின்றால்,

எம்மை உலகத்தும் யாம்காணேம்;கல்விபோல்

மம்மர் அறுக்கும் மருந்து”

(நாலடி - 132)

என்கிறது நாலடியார்.

நூல்களைக் கற்கும் முறை

சமுதாயத்தில் தீங்கு ஏற்படாமல் இருக்க மனிதன் நல்ல மனநிலையுடையவனாக இருக்க வேண்டும். சமுதாயத்தில் தீமை குறைந்து, ஒற்றுமையுடன் செம்மையாகச் செயல்பட உதவும் மிகப் பெரிய கருவி நல்ல நூல்களே, எனவே நல்ல நூற்களைக் கற்று அதன்படி நடத்தல் வேண்டும். வாழ்நாளோ கொஞ்சம் நூல்களோ அதிகம் அதில் நல்ல நூற்களைக் கற்று நீரையும் பாலையும் பிரித்துண்ணும் அன்னப்பறவை போன்று செயல்பட வேண்டும் என்பதை,

“கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில

மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல – தெள்ளிதின்

ஆராய்ந்து அமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்

பாலுண் குருகின் தெரிந்து”

(நாலடி -135)

என்கிறது நாலடியார். வள்ளுவப் பெருந்தகையும் ‘கல்வி’ எனும் அதிகாரத்தில் கற்க வேண்டிய நல்ல நூல்களைக் குற்றமறக் கற்று அதன்படி நடத்தல் வேண்டும் என்பதை,

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்

நிற்க அதற்குத் தக”

(குறள்.391)

என்ற குறளில் எடுத்துரைக்கின்றார். மேலும் தெரிவு செய்யப்பட்ட நல்ல நூல்களைக் கற்று கற்றதன்படி கற்றலுக்கும் வாழ்தலுக்கும் வேற்றுமை இல்லாமல் பின்பற்றி வாழ்பவர் எதிரிகளை வெல்லும் தலைவனுக்கு ஒப்பாவான் என்பதை,

“விதிப்பட்ட நூல் உணர்ந்து வேற்றுமை இல்லார்

கதிப்பவர் நூலினைக் கையிகந்தார் ஆகி”

(பழமொழி- 258)

என்கிறது பழமொழி.

கற்றோர் பெருமை

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு”

என்பதற்கேற்ப கற்றோர் நல்லறிவு நாளும் தலைப்பட்டவராகவே இருப்பர். கல்வியினால் ஒருவன் உயர்வடைகிறான். அவனுக்குக் கழிந்து போன துன்ப நினைவுகள் தோன்றாதிருக்கும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன.

“கற்றார்முன் தோன்றா கழிவிரக்கம் காதலித்தொன்று”

(நான்மணிக்கடிகை: 10)

மேலும் கற்றறிந்தவர் மட்டுமே பிறவிக்கடலைக் கடக்கும் தன்மையை அடைவர் என்பதை,

“தவக்குட்டம் தன்னுடையான் நீந்தும் அவைக்குட்டம்

கற்றான் கடந்து விடும்”

(நான்மணிக்கடிகை- 18)

என்கிறது நான்மணிக்கடிகை.

கற்றறிந்த மேன்மக்கள் யாவரும் சிறந்த செயல்களை மட்டுமே சிந்தித்துச் செய்வர் என்பதை,

“பழியார் இழியார் பலருள் உறங்கார்

இசையாத நேர்ந்து கரவார் இசைவின்றி

இல்லாரை எள்ளி இகழ்ந்துரையார் தள்ளியும்

தாங்களும் கேள்வியவர்”

(ஆ.கோ.பாடல்:50)

என்கிறது ஆசாரக்கோவை. கற்றவர்கள் எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும் தன்னடகத்துடனே காணப்படுவார்கள் என்பதை,

“கற்று அறிந்தார் கண்ட அடக்கம், அறியாதார்

பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பர் தெற்ற

அறைகல் அருவி அணி மலைநாட

நிறைகுடம் நீர் தளும்பல் இல்”

(பழமொழி - 243)

என்கிறது பழமொழி. சான்றோர்க்கு இயல்பாக இருக்க வேண்டிய பண்புகளாக,

“கொல்லான் கொலைபுரியான் பொய்யான் பிறன்மனைமேல்

செல்லான் சிறியார் இனம்சேரான் - சொல்லும்

மறையில் செவியிலன் தீச்சொற்கன் மூங்கை

இறையில் பெரியாற்(கு) இவை” (ஏலாதி:19)

என்று ஏலாதி கூறுவதன் மூலம் இவை அனைத்தும் கற்றவர்க்கே உள்ள குணங்கள் என்பதை அறிய முடிகின்றது. உயர்குடியில் பிறத்தலைவிட கல்வி கற்றவராய் இருத்தல் சிறப்பு என்பதை,

“குலனுடைமையின் கற்புச் சிறந்தன்று”

(மு.மொ.கா.சிறந்தபத்து.7)

என்கிறது முதுமொழிக்காஞ்சி.

கல்லாதவனை விலங்காகவும், கற்றவனை மனிதனாகவும், இவ்வுலகம் பார்க்கும் என்பதை,

“விலங்கொடு மக்கள் அணையர் இலங்குநூல்

கற்றாரோடு ஏனை யவர்”

(குறள் - 410)

என்ற குறள் மூலம் அறியலாம்.

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்

ஒருவருக்குப் பேரும் புகழும் ஈட்டித்தரவல்லது கல்வி; அக்கல்வியினால் அவர்கள் செல்லும் இடமெல்லாம் உறவினையும், நட்பினையும் பெரும் புகழினையும் பெறுவர். எங்கு செலினும் செவிக்கும் வயிற்றுக்கும் வறுமை இல்லை என்கின்றனர் சான்றோர்கள்.

“யாதானும் நாடாமல் ஊராமல் என்னொருவன்

சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு” (குறள் - 397)

என்று வள்ளுவரும்,

“கற்றோர்க்கு சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு” என்ற புறநானூறும்

“ஆற்றவும் கற்றார் அறிவுடையார், அ.து உடையார்

நால்திசையும் செல்லாத நாடு இல்லை அந்நாடு

வேற்றுநாடு ஆகா; தமவேஆம், ஆயினால்

ஆற்று உணா வேண்டுவது இல்” (பழமொழி -55)

என்று பழமொழியும்,

“பிறந்தவிடத் தன்றிப் பிறிதொரு தேசத்தே

செறிந்தவிடத் தன்றோ சிறப்பு” (நீதிவெண்பா -27)

என்று நீதிவெண்பாவும் சிறப்பிக்கின்றது.

நிறைவாக,

ஒரு மனிதன் கல்வியினால் அறிவால் மட்டுமின்றி உள்ளத்தாலும் உயருகிறான். கல்வி கற்றவரிடம் ஒழுக்கம், பண்பு, நேர்மை, நீதி இவையனைத்தும் ஒருங்கே காணப்படும். எந்தவொரு சமூகமும் கல்வி இல்லாமல் இருப்பது இக்காலத்தைப் பொறுத்த வரை மிகவும் தாழ்வாகவும் இழிவாகவும் கருதப்படும்.

ஒரு சமுதாயம் சீருடனும் சிறப்புடனும் நாகரீகத்துடனும் பண்பாட்டுடனும் வாழ வேண்டுமானால் கல்வி அவசியமாகும். இத்தகு சிறப்புமிக்க கல்வி இன்று வணிகமயமாகிவிட்டது. ஏழைகளுக்கு ஒரு பள்ளி பணக்காரர்களுக்கு ஒரு பள்ளி என்று பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

“தனியார் மயமாகட்டும் கல்வி

தனி வணிகமாக வேண்டாமே” (திண்ணைகளும் வரவேற்பறைகளும்-60)

என்ற பாலாவின் கவிதை வரிகள் கல்விமுறை மாற்றத்திற்குச் சான்றாகும். நாட்டின் நலத்திட்டங்கள் சமூகத்தின் கடைக்கோடி மக்களுக்கும் சென்று சேர வேண்டுமானால் கல்வி பொதுவுடைமை ஆக்கப்பட்டு “எல்லோருக்கும் கல்வி” என்ற நிலை வந்தால் மட்டுமே சாத்தியமாகும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.